

[Inger Gautier Schmit.]

Udtryk for, hvad Befolkningen tænker om denne Sag.

Saa siger Ministeren, at naar han gennemførte Loven sidste Aar, vilde han godt indrømme, at det paa en Maade var Taktik. Det er en meget ærlig og redelig Bekendelse. Jeg var i øvrigt ganske klar over, at det forholdt sig saaledes. Vi var nemlig ganske ude at svømme med dette Spørgsmaal; Ministeren var bestormet fra alle mulige Sider, og han har tænkt: Nu maa jeg i hvert Fald redde et eller andet i Land, saa jeg har noget at staa paa — og jeg kan godt forstaa, at Ministerens Vanskeligheder var ganske umaadelig store. Men naar Ministeren hertil føjer, at han gjorde det for derigennem at forpligte os andre til senere at slutte os til de sociale Foranstaltninger, han vilde knytte til Loven, vil jeg dog forsvare mig mod herigennem at være forpligtet til at slutte mig til et hvilket som helst Forslag, som Ministeren stiller. Vi gjorde i al Beskedenhed et Forsøg paa selv til det Ændringsforslag, vi stillede om en anden Affattelse af Lovforslaget, at knytte en positiv Bestemmelse, netop ud fra den Betragtning, at det var bedre, at Sindene straks blev rettet mod det positive i Stedet for mod det negative. Dette førte imidlertid, som bekendt, ikke til noget Resultat, og vi ved nu, at Ministeren, naar Forslaget kommer til at foreligge, vil fremføre disse positive Foranstaltninger her i Tinget.

Jeg udtaler min Beklagelse af, at man ikke kan sige noget som helst med Hensyn til Udviklingen inden for Kvaksalvernes Virksomhed, og jeg beklager ogsaa, at Ministeren slet ikke har udtalt sig om den Vanskelighed med Hensyn til de 15-aarige, hvorledes Juristerne i denne Sag havde at forholde sig.

Victor Pürschel: Det er kun en enkelt Ting, jeg har at sige ved denne Lejlighed. En af Talerne sagde, at Kvaksalveriet var i Tiltagende her i Landet paa dette Omraade. Det kender jeg ikke noget til; det er muligt, men jeg gør her opmærksom paa, at den Omstændighed, at flere Tilfælde kommer frem til retlig Behandling, ikke behøver at betyde, at der er flere Tilfælde i Virkeligheden, det kan betyde, at Anklagemyndigheden nu ser noget anderledes paa Forholdene og derfor gaar noget strengere frem. Men i øvrigt maa jeg være enig i den Betragtning, at en Statistik paa dette Punkt er ønskelig. Jeg forstaaer ikke rigtig Ministerens Udtalelse paa dette Punkt,

for vi faar jo denne Statistik; vi faar den gennem Kriminalstatistikken, og vi er netop for Tiden ved at arbejde paa en ny Form for denne og paa at faa den hurtigere frem; det er en Nødvendighed. Men naturligvis maa man være enig med Ministeren i, at naar man saa skal til at vurdere Tallene fra Statistikken, maa man søge at klare sig alle de mange forskellige Forhold, der kan indvirke paa Tallene med Hensyn til den Forbrydelse, der her er Tale om. Og jeg er ganske enig i det, Ministeren sagde, og har ogsaa selv tidligere fremhævet det, at Erfaringerne fra Rusland netop klart og tydeligt gik ud paa, at Indførelsen af en meget vidtgaaende Frihed paa dette Omraade aldeles ikke bragte en Nedgang i Kvaksalvernes Virksomhed, men, efter de russiske Erfaringer, snarere en Forøgelse af den.

Ministerens øvrige Udtalelser synes mig ikke at kræve noget Svar fra min Side.

Justitsministeren (Steincke): Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører for Venstres Forsøg paa Historieskrivning vil blive af en for mig særlig farlig Karakter. Dertil var de Oplysninger, der blev fremsat, for let gendrivelige ved Gennemlæsning af tidligere Forhandlinger. Derfor agter jeg kun at svare det ærede Medlem i een Henseende. Det ærede Medlem hævdede, at det var en Fadæse, at Amterne simpelt hen ikke havde reageret over for Justitsministerens Paabud i Henhold til Loven om Oprettelse af Seksualklinikker. Dette beror paa en fuldkommen Misforstaaelse. Der er netop fra Justitsministeriet til Amterne udsendt en Meddelelse om, at de intet skulde foretage sig med Hensyn til Oprettelse af Seksualklinikker under Hensyn til, at dette Forhold var til nærmere Behandling i Befolkningsskmissionen. Der er altsaa ikke noget mærkeligt i, at Amterne ikke har reageret. I øvrigt kendte vi her paa Rigsdagen saavel som i Regeringen fuldt ud de forskellige Befolkningsskreddes Syn paa Seksualklinikkerne, før Loven blev vedtaget.

Det ærede Medlem spurgte igen — og beklagede, at jeg ikke i mit første Indlæg havde svaret paa dette Spørgsmaal —, hvorledes Juristerne i denne Sag havde at forholde sig. Jeg er bange for, at hvis jeg udsendte en almindelig offentlig Redegørelse om, hvordan man nu skulde forholde sig med Hensyn til Svangerskabsafbrydelse, vilde det gaa mig, som det gik i Anledning af det Cirkulære, jeg var nødt til at udsende vedrørende præventive Midler, at saa kunde